

ПРИМЕНА НАЧЕЛА САВЕСНОСТИ И ПОШТЕЊА У ПОСТУПКУ НАПЛАТЕ ТРОШКОВА ОБРАДЕ КРЕДИТА

Када банка у поступку одобрења кредита кориснику презентује обрачун накнаде трошкова обраде кредита кроз ефективну каматну стопу, тада уговорање њихове наплате кроз задржавање дела средстава у тренутку пуштања кредита у течај представља повреду начела савесности и поштења.

Из образложења:

„У конкретном случају, тужени је у својству даваоца кредита доставио тужиоцу, као кориснику кредита, преглед битних елемената уговора о кредиту који је укључивао трошкове обраде кредита исказане кроз ефективну каматну стопу и опште услове пословања, док су у плану отплате кредита биле спецификоване главница, висина камате и накнада трошкова обраде кредита од 2%. На тај начин тужилац упознао туженог са висином његових обавеза, а што у том делу правилно закључују и нижестепени судови. Међутим, иако је сам спецификовао начин обрачуна трошкова обраде кредита, тужени је задржао у спорном уговору о кредиту овлашћење да у вези са оваквом накнадом умањи и кредитна средства која је тужиоцу одобрио, односно да изврши наплату трошкова обраде кредита у интегралном износу, супротно условима отплате кредита и битним елементима уговора о кредиту које је сам сачинио и презентовао тужиоцу. Такво поступање не може уживати правну заштиту, јер је супротно начелу савесности и поштења прописаног у члану 12. Закона о облигационим односима. Одредба дела члана 1 Уговора о кредиту од 8.10.2008. године која тим поводом везује парничне странке изложена је последицама ништавости, насупрот погрешном закључку нижестепених судова у овом делу. Услед последица ништавости, према члану 104. Закона о облигационим односима, тужени је у обавези да врати тужиоцу оно што је примио по ништавој одредби спорног уговора о кредиту. Следи да тужилац основано потражује од туженог износ од 20.232,80 динара, као средстава које је тужени задржао из одобреног кредита тужиоцу у складу са одредбом која се односила на накнаду трошкова обраде кредита, све са припадајућом законском затезном каматом у смислу чл. 210. и 214. Закона о облигационим односима.“

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Прев 75/2020 од 4.6.2020. године, усвојена на седници Грађанског одељења од 16.03.2021. године)